

РЕШЕНИЕ

№ 479

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20221110134059 по
описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от, седалище
и адрес на управление: седалище и адрес на управление:,
седалище и адрес на управление: с която са предявени иски с
правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 342, ал. 2 ТЗ, вр.
чл. 345, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД, вр. чл. 121, ал. 1 ЗЗД, за
признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца солидарно сумата
в общ размер на 12 657,31 евро, представляваща непогасени девет броя
лизингови вноски, падежирали в периода от 20.09.2019 г. до 20.05.2020 г., по
договор за финансов лизинг №/10.12.2008 г., анекс г., ведно
със законната лихва от 12.10.2021 г. до изплащане на вземането, за която е
издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на
документ по чл. 417 ГПК от 20.11.2021 г. по ч.гр.д. № 58371/2021 г. по описа
на Софийски районен съд, II ГО, 59-ти състав.

В исковата молба се твърди, че на 10.12.2008 г. между бил
сключен договор за финансов лизинг №, по силата на който
(лизингодател) поел задължение да придобие право на собственост върху
лизингова вещ – превозно средство нов верижен багер, да
предостави същата за ползване на ЕТ „И. И.“ (лизингополучател) срещу
възнаграждение, платима на вноски съгласно погасителен план. Твърди се, че
в изпълнение на договора лизингодателят бил сключил договор за покупко-
продажба на процесната лизингова вещ, която предоставил на
лизингополучателя на 11.12.2008 г., за което бил съставен приемо-
предавателен протокол. На 10.12.2014 г. бил подписан анекс № 2 към

договора за финансов лизинг, по силата на който задълженията на лизингополучателябили поети от, а досегашният лизингополучател се задължил да отговаря за изпълнението на всички задължения по споразумението на основание чл. 121 – чл. 127 ЗЗД в качеството си на солидарен длъжник. Със същото споразумение страните констатирали вида и размера на просрочените задължения, като лизингополучателят и солидарният длъжник се задължили да ги погасят съгласно приетия нов погасителен план. На 26.05.2017 г., поради неизпълнение на поетите задължения от страна на лизингополучателя, бил подписан анекс № 3 за разсрочване на задълженията съгласно нов погасителен план. Първоначално лизингополучателят изпълнявал договорните си задължения, но впоследствие преустановил плащанията и изпаднал в забава, като останали непогасени девет броя лизингови вноски за главница, падежирали в периода от 20.09.2019 г. до 20.05.2020 г., в общ размер на 12 657,31 евро с ДДС. За вземанията си ищцовото дружество депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 58371/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 59-ти състав. Ответниците възразили в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящите иски. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените иски. Претендира направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на „.....“, като в срока по чл. 131 ГПК същите са подали общ писмен отговор чрез адв. В. К.. Процесуалният представител оспорва предявените иски като неоснователни. В отговорите на исковата молба (с идентични доводи) се сочи, че изискуемостта на вземането било обусловено от настъпването на друго обстоятелство, а именно лизингодателят бил реализирал продажба на върнат лизингов обект, поради което била налице хипотезата на чл. 13.1. от анекс № 3 към договора за финансов лизинг №/10.12.2008 г. Сочи, че за връщането на лизинговия обект на 08.06.2021 г. бил съставен приемо-предавателен протокол, подписан от (лизингополучател) и (лизингодател). Същият лизингов обект бил продаден от лизингодателя на 18.08.2021 г. за сумата от 27 600,00 лв. с ДДС. Твърди, че при продажбата на лизинговата вещ не била извършена оценка на същата, както и че лизингодателят не го уведомил нито за продажбата, нито за оценката (в случай, че има такава), а вместо това подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК. Молят съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски. Претендират разноски.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от събраните по делото писмени

доказателства – договор за финансов лизинг на пътно превозно средство №/10.12.2008 г. и Приложение № 1 към него, се установява, че на 10.12.2008 г. между ищеца и ответника е бил сключен договор за финансов лизинг, по силата на който ищецът като лизингодател се е задължил да придобие правото на собственост върху пътно превозно средство – нов верижен багер,....., който да предаде за възмездно ползване на лизингополучателя срещу задължение на последния да заплати възнаграждение, платима на вноски съгласно погасителен план – Приложение № 2, представляващ неразделна част от договора. От представения по делото погасителен план е видно, че уговорената лизинговата цена е в размер на 144 713,27 евро, при първоначална встъпителна вноска в размер на 23 928,46 евро с ДДС и 60 месечни лизингови вноски в общ размер на 120 785,05 евро, включващи главница в размер на 79 761,54 евро и възнаградителна лихва в размер на 20 892,47 евро, при годишно оскъпяване от 4,12%. От представения погасителен план е видно, че месечната погасителна вноска е в размер на 1 913,38 евро, платима на 26-то число на съответния месец, първата от които платима на 26.12.2008 г. а последната – на 26.11.2013 г., а остатъчната стойност е в размер на 5 982,12 евро.

Видно от приложения по делото приемо-предавателен протокол от 11.12.2008 г., на посочената дата лизинговата вещ е била предадена от ищеца на ответника, като лизингополучателят е потвърдил, че приема лизинговия обект във функционално и годно за ползване състояние.

Като писмено доказателство по делото е приет анекс № 2 към договор за финансов лизинг №/10.12.2008 г. Същият е сключен на 10.02.2014 г. в писмена форма с нотариална заверка на подписите с рег. №..... с район на действие СРС между, „..... Видно от посочения анекс страните по него са постигнали съгласие всички права и задължения (както вече възникналите задължения, така и бъдещите такива) на лизингополучателя по договора за финансов лизинг №/10.12.2008 г. –, както и по посочения анекс, да се прехвърлят на, който занапред да се счита за лизингополучател, а досегашният лизингополучател –....., се задължил в качеството на солидарен длъжник на основание чл. 101 ЗЗД и при условията на чл. 121 – чл. 127 ЗЗД да отговаря солидарно с новия лизингополучател - за изпълнението на всички задължения лизингополучателя така, както са уговорени от момента на възникването им до окончателното им погасяване, като се задължил при неспазване на условията на договора от лизингополучателя да изплати задължението при същите условия.

В т. 1 от анекс № 2 страните констатирали, че към датата на сключването му, лизингополучателят е в просрочие за плащане на изискуеми задължения по договора, които определени към 30.01.2014 г., са както следва: просрочена главница в размер на 23 946,20 евро; неустойка за забава в размер на 1 089,22 евро; редовна вноска по погасителен план за текущия период в размер на 1 330,64 евро и други задължения в размер на 700,48 евро. В т. 2.1. е

посочено, че остатъчната главница без ДДС до края на срока на договора за финансов лизинг е в размер на 36 456,04 евро, а в т. 3 е посочено, че общият размер на задълженията на лизингополучателя по т. 1 и т. 2.1. е в размер на 63 522,58 евро, като съгласно т. 3.1. върху остатъчната главница по т. 2.1 ще бъде начислен ДДС към датата на падежиране на съответната вноски.

В т. 4 от анекс № 2 страните са постигнали съгласие за разсрочване на всички задължения на лизингополучателя, описани в т. 3 и т. 3.1. от анекса, като новият лизингополучател се задължил да ги погаси, ведно с лихвата по т. 5, съгласно подписан между страните нов погасителен план – Приложение № 2.2, което отменя първоначалното приложение № 2.1 към договора за финансов лизинг №/10.12.2008 г.

В т. 13.1 от анекс № 2 страните са уговорили, че в случай, че лизингодателят реализира продажба на върнат лизингов обект след разваляне на договора за лизинг или при условията на чл. 10, изр. последно или по правилата на чл. 18 от анекса, респ. след настъпила предсрочна изискуемост, съгласно условията на чл. 16, ал. 3 от анекса, лизингодателят с реално получените от продажбата суми, след приспадане на всички направени от него разходи по изземването, съхранението, поддръжката и прехвърлянето на лизинговия обект, погасява всички свои изискуеми вземания към лизингополучателя, започвайки от остатъчната стойност на обекта. А съгласно т. 13.2 от анекса в случай на осъществена продажба на лизинговия обект по правилата на т. 13.1, лизингополучателят няма да има каквито и да е претенции относно размер и начина на определяне на продажната цена на лизинговия обект, както и относно избора на купувач.

В т. 20 от анекс № 2 е декларирал, че му е предадено държането върху лизинговия обект, че е приел същия без каквито и да е възражения, включително за състояние и комплектност, както и че предаденият лизингов обект отговаря на предназначението за ползване, определено в договора.

Като писмено доказателство по делото е приложен погасителен план – Приложение № 2.2 към договора за финансов лизинг.

Като писмено доказателство по делото е приет анекс № 3 към договор за финансов лизинг №/10.12.2008 г. Същият е сключен на 26.05.2017 г. също в писмена форма с нотариална заверка на подписите с рег. с район на действие СРС между като лизингодател, като лизингополучател и като солидарен длъжник. От посоченото споразумение се установява, че във връзка с договора за финансов лизинг, страните по него са уредили отношенията си, като са посочили какви са непогасените задължения на лизингополучателя, произтичащи от договора, какъв е техният вид и размер. В т. 1 от анекса страните са констатирани, че към датата на сключването му, лизингополучателят е в просрочие за плащане на задълженията по договора за финансов лизинг, които изчислени към 04.05.2017 г. са както следва: просрочена главница в размер на 34 865,78 евро;

просрочена лихва в размер на 1 285,90 евро; неустойки за забава в размер на 4 688,80 евро; редовна вноска по погасителен план за текущия период в размер на 1 642,12 евро и други задължения в размер на 1 109,67 евро. В т. 2.1 от анекса е посочено, че остатъчната главница без ДДС до края на срока на договора за финансов лизинг е в размер на 12 899,80 евро, а съгласно т. 3.1. от анекса общият размер на задълженията на лизингополучателя по т. 1, т. 2.1 е в размер на 56 492,07 евро, като върху остатъчната главница по т. 2.1 ще бъде начислен ДДС към датата на падежиране на съответната вноска (т. 3.2 от анекса). В т. 4 от анекса страните по него са постигнали съгласие да разсрочат изплащането на всички задължения на лизингополучателя, подробно описани в т. 3.1 и т. 3.2 от анекса, като лизингополучателят се задължил да ги погаси ведно с лихвата по т. 5 от анекса, съгласно подписан между страните нов погасителен план – Приложение № 2.3, което отменя Приложение № 2.2 към договора за лизинг.

В т. 13.1 и т. 13.2 от анекс № 3 са уговорени клаузи, аналогични по съдържание на клаузите по т. 13.1 и т. 13.2 от анекс № 2.

Като писмено доказателство по делото е приложен погасителен план – Приложение № 2.3 към договора за финансов лизинг, съгласно който възнаграждението за ползването на лизинговия обект е платимо на 36 месечни лизингови вноски, платими на 20-то число на съответния месец, първата от които – на 20.06.2017 г., а последната – на 20.05.2020 г.

Видно от приложения по делото договор за покупко-продажба на МПС от 18.08.2021 г., сключен между и „.....“, първият прехвърлил на втория правото на собственост върху верижен багер,, за сумата от 27 600,00 лв. с ДДС. В договора продавачът е декларирал, че е получил от купувача продажната цена изцяло при сключването на договора.

От заключението по приетата по делото съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че непогасената главница с настъпил падеж за периода от 20.09.2019 г. до 20.05.2020 г. (*след направено от вещото лице уточнение в открито съдебно заседание, проведено на 31.03.2023 г.*) е в размер 24 755,54 лв. Вещото лице е установило, че лизинговият обект е бил продаден на трето лице за сумата от 27 600,00 лв. с ДДС, като със сумата от 23 000,00 лв., получена от продажбата на лизинговия обект, ищецът е намалил задълженията на лизингополучателя без ДДС. Съгласно заключението на вещото лице, извършените плащания в периода от 22.05.2020 г. до 14.03.2023 г. и получената сума от вторичната реализация на лизинговия актив са в общ размер на 32 950,00 лв. Сочи, че от страна на не е представена оценка на лизинговия обект, като на вещото лице било отговорено, че ищецът не разполага с такава. От страна на ищеца не били предоставени документи за уведомяване на за извършената продажба на лизинговия обект.

От заключението по приетата по делото съдебно-оценителната

експертиза, неоспорено от страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че средната пазарна цена на лизинговия обект – верижен багер, към датата на продажба – 18.08.2021 г., е в размер на 35 447,00 евро без ДДС.

При така установената фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на исковете:

Исковите са предявени от по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, след издаване по негово заявление в качеството му на кредитор срещу ответниците.....в качеството им на длъжници, на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК от 20.11.2021 г. по ч.гр.д. № 58371/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 59-ти състав и след направено от длъжниците възражение. Налице е идентичност на страните по заповедното и по настоящото исково производство. Претендира се установяване на вземания, съответни на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение. Ето защо, настоящият състав, предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че исковете са допустими.

По основателността на исковете:

Предмет на делото са искове с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 342, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД, вр. чл. 121, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да установи сключването между него и..... на процесния договор за финансов лизинг, в изпълнение на който той е придобил и предоставил на лизингополучателя лизинговото имущество за възмездно ползване, като последният е поел задължение да заплаща за него лизингови вноски в твърдения размер; настъпила изискуемост на вземанията за главница по лизинговите вноски за исковия период в предявения размер; сключването на споразумение между страните, по силата на което задълженията на лизингополучателяса били поети от....., а досегашният лизингополучател се задължил да отговаря за изпълнението на всички задължения по споразумението като солидарен длъжник.

При установяване на горното, в тежест на ответниците е да установят погасяване на задълженията си, както и своите възражения.

В константната практика на ВКС (например решение № 102/03.08.2010 г. по т. д. № 897/2009 г. на ВКС, II т.о.; решение № 120/10.11.2010 г. по т. д. № 1025/2009 г. на ВКС, I т.о., решение № 109/14.01.2016 г. по гр.д. № 4981/2014 г. на ВКС, II т.о. и др.) е прието, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещь от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. За разлика от оперативния лизинг, финансовият лизинг съчетава мандатния елемент – поръчката на лизингополучателя с финансово-кредитния елемент – придобий.ето на вещта от лизингодателя с негови

средства и последващото ѝ изплащане от лизингополучателя под формата на възнаграждение за ползването – лизингови вноски. По своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя. С него лизингодателят, финансирайки със свои средства покупката на съответната вещ по поръчка на лизингополучателя, на практика отпуска кредит на лизингополучателя в размер на покупната цена, като си осигурява възстановяване на инвестицията чрез заплащане на лизингово възнаграждение, плащано чрез отделни лизингови вноски на определени интервали от време. За разлика от оперативния лизинг, при договора за финансов лизинг размерът на лизинговото възнаграждение (общата стойност на лизинговите вноски) е калкулирано по такъв начин, че покрива първоначалната стойност на актива (вещта), разноските на лизингодателя и неговата печалба, поради което се съдържа и клауза за закупуване на този актив от лизингополучателя. Налице е правен резултат като при усвоен кредит, чието погасяване става чрез заплащането на лизинговите вноски.

В настоящия случай, въз основа на представените по делото доказателства съдът приема за установено, че между ищеца и ответника“ са възникнали облигационни отношения въз основа на сключен между тях договор за финансов лизинг, по силата на който ищецът като лизингодател се е задължил да придобие правото на собственост върху лизинговия актив, след което да го предостави за ползване на ответника срещу съответно възнаграждение, а ответникът като лизингополучател се е задължил срещу предоставеното му ползване да заплаща уговорената с договора цена. Установи се по делото, че лизингодателят е изпълнил задължението си да придобие собствеността и да предаде на ответника лизинговата вещ. По делото е приет приемо-предавателен протокол, подписан от страните, от който се установява, че на 11.12.2008 г. лизинговият обект е предаден за ползване на лизингополучателя Следователно ищецът е изправна страна по договора, като за ответника е възникнало задължение да заплати уговореното възнаграждение – лизингови вноски съгласно приетия от страните погасителен план.

Между и ответника са възникнали облигационни отношения, уредени от правната фигура заместване в дълг по чл. 102, ал. 1 ЗЗД. Установи се, че първоначално ищецът е имал сключен договор за финансов лизинг с, но поради неизпълнение на задълженията от страна на лизингополучателя в срок, ответникът е заместил длъжника и се е задължил той да заплаща всички задължения по договора за финансов лизинг, сключвайки такъв договор с ищеца. Между и е настъпило заместване в дълг, като кредиторът – лизингодател е дал съгласието си задължението да се поеме от новия длъжник..... До този извод съдът достига като взе предвид изразената в тристранното споразумение от 10.02.2014 г. воля на страните, а именно, че всички права и задължения (както вече възникналите задължения, така и бъдещите такива) на

лизингополучателя се прехвърлят на поемателя, който занапред да се счита за лизингополучател. В константната съдебна практика се приема, че съгласно разпоредбата на чл. 102, ал. 1 ЗЗД при заместването в дълг във всички случаи е необходимо съгласието на кредитора, каквото в случая се установи, поради което съдът намира, че след сключването на споразумението страна по договора за финансов лизинг и главен длъжник по него се явява ответникът Със същото тристранно споразумение страните са постигнали съгласие досегашният лизингополучател да отговаря за задълженията по договора не като главен длъжник, а в качеството на солидарен длъжник на основание чл. 101 ЗЗД и при условията на чл. 121 – чл. 127 ГПК. С оглед изложеното съдът намира, че ответниците отговарят солидарно за изпълнение на задълженията по процесния договор за финансов лизинг.

На следващо място, установи се по делото, че лизинговата вещ е била предадена на лизингополучателя към датата на сключването споразумението от 10.02.2014 г., в състояние годно за експлоатация (чл. 20 от споразумението).

С второ споразумение, подписано между същите страни, страните са уредили отношенията си, като са посочили какви са непогасените задължения на ответника, произтичащи от договора, какъв е техният вид и размер. Споразумели се да разсрочат изплащането им, като лизингополучателят се задължил да погаси същите, съгласно подписан нов погасителен план - Приложение № 2.3 към споразумението.

Последната падежна дата по последния погасителен план между страните е уговорена на 20.05.2020 г., като общия размер на дълга на ответниците, е в размер на 64 829,58 евро. Налага се извод, че изискуемостта на вземането за всички вноски е настъпила, считано от 21.05.2020 г. Ищецът претендира част от вземането, а именно сумата от 12 657,31 евро, представляваща непогасени девет броя лизингови вноски, падежирали в периода от 20.09.2019 г. до 20.05.2020 г., като твърди, че вноската с падеж 20.09.2019 г. е частично погасена.

От събраните по делото доказателства не се установява заплащане на задълженията по постигнатото споразумение. Напротив от заключението по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че са налице непогасени задължения за главници по лизингови вноски за периода от 20.09.2019 г. до 20.05.2020 г., чийто размер възлиза на 24 755,54 лв.

Съдът като взе предвид тълкувателно решение № 4 от 29.04.2015 г. по тълк. д. № 4/2014 г. на ВКС, ОСГТК, съгласно което съдът не може да присъди левовата равностойност на сума, уговорена в чуждестранна валута, освен в изрично предвидените от закона случаи, преизчисли установения в лева размер на непогасените задължения, предмет на настоящото дело, в евро по фиксинга на БНБ и намира, че същите възлизат на предявения размер от 12 657,31 евро.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на ответниците за неоснователност на исковата претенция, тъй като лизинговата вещ е била продадена за сума, по-ниска от действителната □ пазарна цена, която би била достатъчна за погасяване на претендираната сума. Действително от изслушаната по делото съдебно-оценителна експертиза се установява по безспорен начин, че средната пазарна цена на лизинговата вещ към датата на продажбата □ е била в размер на 35 447,00 евро без ДДС, а същата е била продадена за сумата от 27 600,00 лв. с ДДС, т.е. на цена над три пъти по-ниска от средната □ пазарната стойност. По своята правна същност договорът за финансов лизинг не съставлява придобивен способ. Той няма вещноправни последици – с него не се прехвърля правото на собственост върху лизинговия обект, поради което лизингодателят си остава собственик на вещта и като такъв може да се разпорежда с нея по своя преценка, включително по време на действие на договора за финансов лизинг, в който случай би носил отговорност за неизпълнение на договора. В конкретния случай продажбата на вещта е била осъществена след изтичане на срока на договора за финансов лизинг и след като фактическата власт е била възстановена на лизингодателя. Няма законова норма, която да задължава лизингодателя в подобен случай да продаде лизинговата вещ по определен ред и цена, като такива задължения не са вменени на последния и в договора за финансов лизинг и последващите анекси към него. Нещо повече, в т. 13.1 от анекс № 3, аналогична на т. 13.1. от анекс № 2, лизингополучателят се съгласил, че няма да има претенции относно размера и начина на определяне на продажната цена на лизинговия обект, както и относно избора на купувач.

С оглед гореизложеното съдът намира предявените искове с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 342, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД, вр. чл. 121, ал. 1 ЗЗД са доказани по основание и размер, поради което следва да бъдат уважени в пълен размер.

По разноските:

При този изход на спора, право за присъждане на разноски възниква за ищеца. Същият е представил доказателства за заплатена държавна такса в размер на 495,11 лв., депозит за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 200,00 лв. и на адвокатско възнаграждение в размер на 1 527,20 лв. (общо 2 222,31 лв.), които суми следва да му бъдат присъдени на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят същите поравно (по 1 111,16 лв. всеки).

С оглед задължителните указания, дадени в т. 12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът в исковото производство дължи да разпредели отговорността за разноските и в заповедното производство съобразно изхода от спора.

В производството по ч. гр. д. № 58371/2021 г. по описа на СРС, II г.о., 59-ти състав, ищецът е сторил разноски в общ размер на 1 576,71 лв., от които

495,11 лв. – държавна такса и 1 081,60 лв. – адвокатско възнаграждение, които следва да бъдат присъдени на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят същите поравно (по 788,36 лв. всеки).

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, седалище и адрес на управление: седалище и адрес на управление: искове с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 342, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД, вр. чл. 121, ал. 1 ЗЗД, че дължат на солидарно сумата в общ размер на 12 657,31 евро с ДДС, представляваща непогасени девет броя лизингови вноски, падежирали в периода от 20.09.2019 г. до 20.05.2020 г., по договор за финансов лизинг №/..... г., анекс г., ведно със законната лихва от 12.10.2021 г. до изплащане на вземането, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 20.11.2021 г. по ч.гр.д. № 58371/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 59-ти състав.

ОСЪЖДА, седалище и адрес на управление:, да заплати на, седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от 1 111,16 лв.** – разноски в настоящото производство и **сумата от 788,36 лв.** – разноски в производството по ч.гр.д. № 58371/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 59-ти състав.

ОСЪЖДА седалище и адрес на управление: да заплати на, седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от 1 111,16 лв.** – разноски в настоящото производство и **сумата от 788,36 лв.** – разноски в производството по ч.гр.д. № 58371/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 59-ти състав.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____